

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

El vell de granit

Vaig conèixer a Nakens en 1913, si no recordo malament.

Era llavors ja tan vell, tan blanc, que semblava de neu, que semblava de marbre.

El cap, la barba se li havien glaçat, però no el cor ni l'esguard, ni la paraula curulia d'idees, de flama i d'espurnes.

Encara, per això, que servés la vivacitat dels moviments, les seves línies eren d'estàtua i hom el veia una mica en els núvols, vague i imprecís com un somni, blanc com si estigués embolcallat en la puresa de la seva consciència.

Menys rígid i fred que Pi i Margall, tenia de comú amb el patriarca del federalisme la noble figura d'apòstol, el tendre somriure de sant.

S'estatjava Nakens a Madrid, al número cinquanta dos del carrer d'Albert Aguilera.

El seu humil entresol davant de la immensa residència dels jesuïtes, feia pensar en David davant de Goliat.

Nakens, sense haver fet vot de pobresa, vivia amb més austerioritat que els seus veïns.

Els fills d'Ignasi disposaven d'un palau; el vell anticlerical s'arracerava en una barraca, en un portal de Bethlehem inhòspit.

Una nit vàrem sopar junts.

El lloc escollit per a l'àpat fou una taverna amb pretensions de restaurant.

L'airet del Guadarrama esmolava les dents i tothom menjava rostit i bevia Valdepenyes a doxo.

Nosaltres fèiem bona feina també. Ni l'un ni l'altre disimulàvem l'apetit que ens punxava a l'estòmac, la gana que ens arborava.

Nakens enfilava xistos, contava anècdotes, descabdellava records.

Jo reia només, i celebrava els seus acudits, m'abeurava en la font inestroncable del seu humor.

—Mestre—li vaig dir jo als postres—, m'agrada perquè no feu de domine, perquè no sou gens seriós, perquè no sueu ciència, perquè no m'aclapareu amb la vostra superioritat, que jo de bon grat reconec perquè no me la feu sentir i contra la que m'aixecaria irat si me la volguéssiu imposar com un jou.

—Benaventurat—em va respondre—tu, que saps riure, que no saps respectar quasi ni ço que és més respectable. Benaventurats els joves que estimen la vida, que no són trascendentals ni anomenen davant del plat a Platò i a Aristòteles. L'erudició té les seves aplicacions com l'electricitat, i les cites a un jove per molt republicà i avencat que sigui, l'escauen millor amb dones guapes.

ANGEL SAMBLANCAT

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

PREUS DE SUBScripció

Fora de Barcelona cada trimestre: Espanya, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'ATALAIA DEL TIBIDABO

La dona distreta, al seu marit: —Noi, mai ho hauria dit que s'hi anés tan bé en aquest trast!

El Vaticà i Mussolini

Quina és l'actitud del pontificat davant la dictadura de Mussolini? Doctrinalment considerada la qüestió, sembla que ba d'ésser de simpatia. L'Església ha declarat per mitjà dels seus òrgans autoritzats que hi ha d'haver un Déu al cel i un rei a la terra.

Per altra banda els fets al respecte són prou eloquents.

Varis cardenals—Merry del Val, Vanutelli, etc.—han demostrat una tendresa especial pel feixisme.

El mateix vicari de Crist felicitava, fa poc, a Mussolini per haver resultat illes, per haver sortit sense cap esgarrinxada a la pell de l'atemptat de Bolònia.

Tanmateix els que coneixen les interioritats dels als cercles catòlics asseguren que el Sant Pare no està d'acord ni amb la ideologia ni amb els procediments del feixisme.

Alleguen per a sostener això que Pius XI expressà el seu condol i envia la benedicció a la dona d'en Matteotti i que el mateix ha fet, darrerament, amb la mare d'Anteo Zamboni.

Això, diuen els comentaristes d'aquests gests, podrà haver estat fet per pura fórmula.

Però el cert és que aquests gestes són reveladors.

El felicitar a Mussolini és obligat i quasi obligatori avui a Italia.

El dirigir-se a les mares dels assassinats pel feixisme ja no és de protocol, ni pot portar-li al pontífex més que disgustos.

Es, doncs, el Vaticà antifeixista? No ho afirmem. No ho sabem. Del que estem segurs és de què, si visqués, ho seria Jesucrist.

CRONICA DE PARIS

La dictadura de Terpsícore

En totes les grans capitals hi ha sempre una dictadura perenne: la moda. I d'entre totes les capitals, on la moda fa més víctimes, satisfetes, naturalment, és París la que dóna el més gran coeficient.

La moda fa que, ací, les noies tinguin una sèrie correlativa de durícies als peus, afir de portar sabates ben ajustades: gust i distinció. Però això ja no és qüestió de moda! Ha esdevingut consubstancial al gust corrent, aquella altra forma de dictadura no menys benigna.

Fóra desonorant per París no estar placent al cap de tot de la moda. Quan de tots els indrets del món encomenan la quixxalla a París, perquè és el país a la moda, no escarria gaire bé que París els encomanés a fora, o que deixés passar una sola manifestació innovadora sense acollir-la. París, que dóna acolliment a totes les germanetes i germanets petits abans d'ésser portats al si de la família, deu acolliment a tot.

L'avorriment és a París on es tasta més sovint. I com a antidòt té uns reactius brutals, com totes les urbs populoses. Res més fàcil, però, que distreure-s'hi quan hom està avorrit. Ara que, com es suposa, cal tenir un temperament que pugui disposar-s'hi.

La monotonía de la vida corrent genera les revulsions més insospitades. Car la persona, encara que civilitzada, no ha perdut res més que la nuditat dels temps de les cavernes. Com llavors, acull tot el que la delecta. I..., com n'és de difícil delectar-se en una comunitat tan densa i populosa com són les colossals cavernes humanes d'avui: el que en diuen capitals! I a París és potser on es veu més que en lloc del món el maleïci passiu d'aquesta alcaloide. De la passivitat exacerbant d'un treball tayloritzat als reactius d'esbarjo expandits avui, es troba la neurastenia: companya de tot habitant de la ciutat.

I la gent de ciutat, sobretot de la ciutat de París, no troba altre derivatiu a l'avorriment que el sacsejament de l'arbre genealògic. Terpsícore és el déu de la moda. Del temps de les cavernes no en resta pas aquella integrat que ressentia el cos sa. La civilització ens ha fet raquítics, obesos o sifilitics: hem evolucionat. Les sensacions han d'ésser de marca, com el xampany, per a què pugui fer vibrar les fibres.

Per això el "charleston" s'ha imposat a tot hom, com la pluja. Era la reacció que convenia al públic de París. Car París no és pas altra cosa que una ciutat com una altra qualsevol. La "llum" que espanxa és donada per una minoria, per la llibertat que s'hi gaudeix, pel lliure albir que pot posar-se en pràctica!

I només constatant, el "charleston" pot dir-se que ha estat el que esperava la generació. Per dissot, no ha estat més que un ball de moda. Prout vestits ha fet traspuntar per la suor i prou cossos han trobat la sensació que els caolia. La vella humanitat, amb els mateixos instints que la joventut, es retroba igual en la set de delectança. Veritablement, es veu un xic en declivi. Mes, què cal esperar d'un sistema de convivència com el d'avui? La dictadura de Terpsícore és la revenja de les necessitats pleades a la dictadura industrial de la vida d'ara florint en el camp de la sensualitat.

Per a graficar el cos social, pot dir-se que vivim en l'època de Terpsícore. Mes el cos social, que el reforma, viu asseadeig d'innovacions, sobretot a París. I veus ací que el "charleston", la incommensurable dansa de l'epilepsie venjadora, ara es troba substituïda. No es cregui pas, però, que són audicions comentades de Schopenhauer les que el substitueixen. L'esplai interior no es conjumina pas bé amb la febre que destilen els negocis ni amb la febre de treball material que produeixen. I en l'època nostra, el món crema d'aquesta febre!

Es la moda, encara ella, que foragita el "charleston" per a introduir el "black-bottom". Sempre, sempre Terpsícore. La dansa dels exòtiques. Mes a París serà un sedatiu. La fatigada llançament de la raça d'Occident trobava exagerat el "charleston". Si

reclama la dansa: és una necessitat superior. Abans es batallava pel dret públic. Ara, ben aviat, es batallarà per la dansa. Així a París hi ha més professors de dansa que advocats.

I davant d'això, digueu-me, què és el bolxevisme, el feixisme i l'anarquisme?

ANTONI PENA.

París.

farsejant ens diu el que té d'ésser, prefereixo aquesta última.

Solament em manca, per acabar, dir-li a en Samblancat:

Si el meu vot, si la meva opinió mereix ésser escoltada, continueu per aquest camí, que, si així ho feu, la revolució que ara heu fet al barri, la fareu, sens dubte, al teatre, primer, i al món, després.

JOSEP ROCHE.

EL PRESENT NUMERO
HA ESTAT VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

LA DEMOCRACIA AL TEATRE

Homenatge ben merescut

Aquesta nit, a l'Apolo, li fan un homenatge a Maria Vila.

Ens hi adherim coralment. Maria Vila ha donat un relleu incomparable, ha comunicat una vida meravellosa al personatge, que representa en "La dona verge".

Maria Vila ha fet per l'enaltiment del teatre català tant com el millor autor; ha fet per la redempció de la dona caiguda més que cent legisladors i mil sociòlegs.

Per la força incontrastable del seu art la genial actriu de l'Apolo ens ha fet capir, sentir el que hi ha de més trist i dolorós en l'enveniment de les dones públiques, el que hi ha de fatalitat, de responsabilitat social en aquesta vergonya del nostre temps, de tots els temps.

Per això, per l'interpretació insuperable que fa d'un paper difícil, per la passió i la intel·ligència extraordinària que esmersa en el seu treball, per l'emoció puríssima de què ha sabut amar la nostra ànima no devem faltar aquesta nit a l'Apolo.

Qüestió de camises

Això de les dictadures em té mig esparverat perquè veig que cada dia en van surtint a graps. No parlo pas de la nostra: car, segons els castellans, la corda no pot mentir-se mai a casa del penjat. Parlo sí, per les de Grècia d'Itàlia i de Portugal, sobretot de la segona per la feina que ens darà, doncs es veu que en Mussolini com el Kaiser fa alguns anys, somnia en fer un imperi com cap se n'hagi fundat, que faci posar a rotlló a tots els demés Estats d'aquesta Europa xaruga i plena de mals de cap. Oh, ditxos imperialisme, quanta de sang no ha costat! però, res, és una cosa que no podem evitar puix molts homes duen dintre una aspiració tan gran que es farien d'ésser fàcil amos de tot ço creat. A mi, us sóc franc, m'enconstipant tot ço que és dictatorial, tant, que fins nervios em posa el veure escriure al dictat, amb aquella paciència i resignació del cas, encara que aquell que dicta dicti només disbarats. Tornant, doncs, a ço d'Itàlia, que ben vist i ben mirat, és tota una dictadura sincera, dels peus al cap; dic que segueix fent-me ametlla l'actitud que va adoptant l'imperièrit Mussolini, cap de l'Estat italià. Car sembla que altra vegada vulgui encendre l'odiós flam de la guerra dintre Europa, amb sa ambició colossal i sos anhels de conquesta encara que mig amagats, amb els quals exalta al poble, cosa fàcil de lograr, car el poble ha estat sempre i a tota època, un noi gran. Ell és el generalíssim dels combatents exaltats, rei de les camises negatives que sempre estan a matar amb les vermelles, que foren símbol de la llibertat. Així, del jom que les camises comencin a barallar-se, que l'afferrissada lluita per l'Europa s'extindrà, si abans el gran Mussolini amb un gest d'autoritat, no les porta unes i altres a moure un xibarri gran més enllà de les fronteres, com sembla té rumiat. Arribarà a casa nostra la palestra colossal de les camises? Ho dubto perquè ja està demostrat que els espanyols, amb la colla d'impostos que estan pagant no poden dur ni camisa per nostra tranquil·litat.

FLOK.

s'hagués estat en temps de guerra, s'hauria dit que un belligerant l'havia inventada per acabar les forces de la joventut de l'altre. La nova dansa, per contra, és més finament cadencenta. La sensació serà més suau. Un científic diria: la llei de l'evolució. No. La llei de la moda. I la moda és la civilitat acefàlica, el temps d'ara.

El no saber ballar avui dia, és, a París, fer-se donament del propi cos. En Dionysios no havia previst aquesta simplicitat graciosa. La seva humanitat era massa jove. La societat del capital, de les grans companyies i dels trusts,

Feia temps que anàvem al darrera de veure la gran ciutat, i ho aconseguírem la nit de l'estrena de l'obra d'en Samblancat, "La revolució al meu barri".

En Benavente ens diu per mitjà d'un dels seus personatges guinyolescs, que en tota ciutat hi han dues ciutats: la dels que hi arriben amb diners i la dels que, mancats d'ells, es venen. La ciutat de Picardia—que és la d'en Benavente—és un retrat del que són les actuals ciutats, on els diners fan bellugar a tot hom, i on els vius que solament s'apropien aparentar tenir-ne, viuen bé, respectats i ben serveits.

Es—ja ho he dit—el que és la ciutat actual.

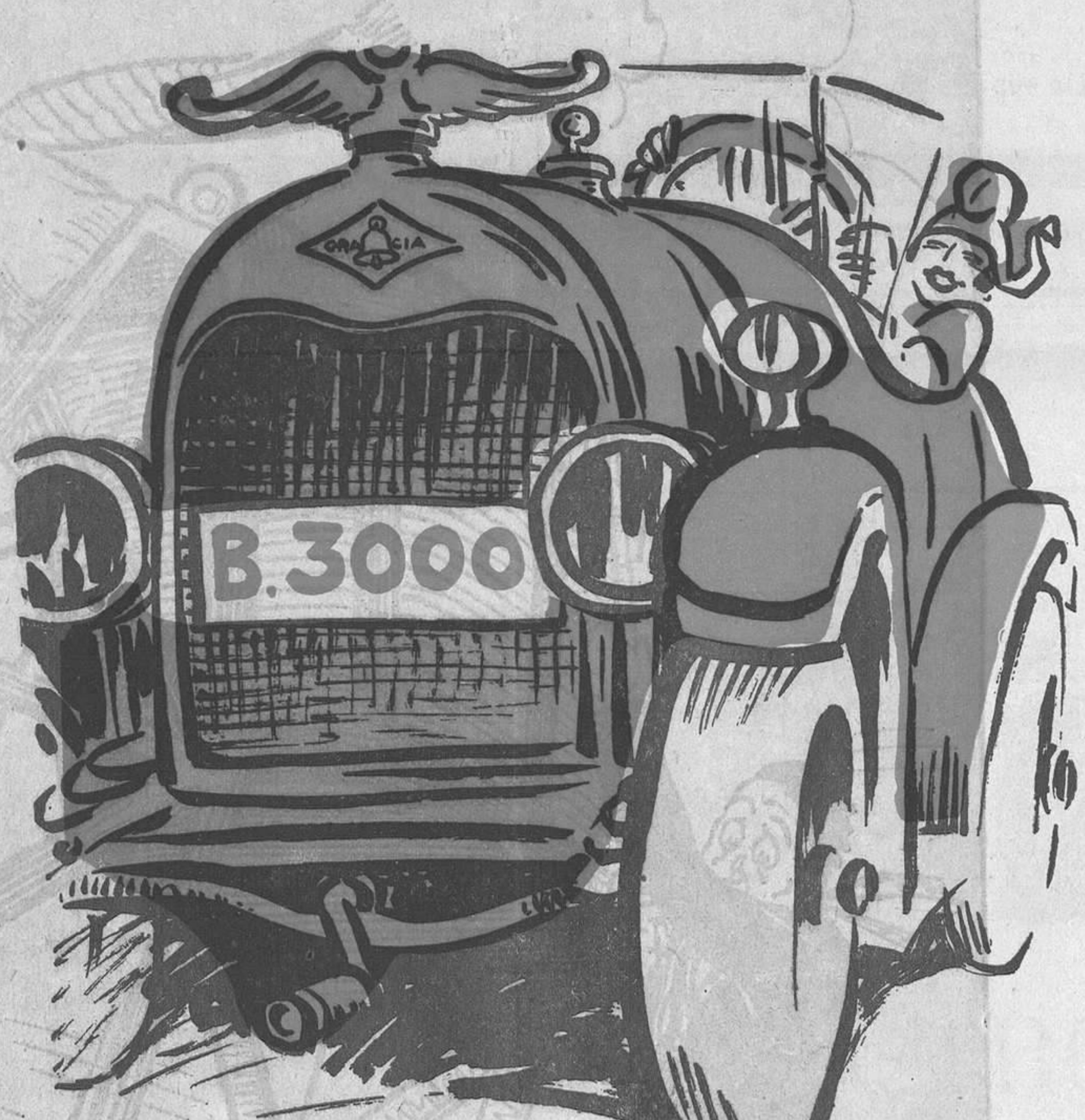
La d'en Samblancat ens agrada més perquè ell, amb un terratrèmol ensora per sempre més a la d'en Benavente i fa sorgir la nova: l'Augusta, tan sonniada i volguda per nosaltres. Aquella on els diners no tenen valor, on la única divisió que hi ha és la ciutat dels que hi van amb ganhes de treballar i la dels que hi van amb sense. Aquests no hi tenen la vida, ni els que tenen per únic títol ésser rics, tampoc la tindrien.

Escolteu, sinó, el que el forner diu al banquer:

"Ens heu pres tots els diners, i ara ja hi estem fets a viure'n sense. Jo pasto i faig pa pel sastre, fuster, etc., i utilitzo els seus serveis quan els necessito."

Igual diria el paleta, el pagès, el ferreri i cada u dels habitants de la nova Augusta.

Entre ambdues obres, la que magistralment ens descriu les tares d'aquesta societat i la que

Aviat... Aviat... Arribarà...
EL DIA 18 DE DESEMBRE
Número 3.000

DE
LA CAMPANA DE GRACIA

57 anys d'existència

Per a festejar tan senyalada data, sortirà LA CAMPANA DE GRACIA vestida de festa amb un gran

Número extraordinari

Il·lustracions d'En Picarol, Segrelles, Opiso, Calsina i reproduccions de famoses làmines aparegudes en la mateixa CAMPANA

Text dels nostres redactors. Col·laboració d'En Gabriel Alomar, Josep Burgas, Emili Junoy, Amichatis, Paco Madrid, Marius Aguilar, Rovira i Virgili, Angel Pestaña, Pere Corominas, etc., etc.

16 planes, algunes d'elles a varies tintes

SANTA COLOMA DE FARNES

A les jovencelles

Amb molt sentiment, estimades amigues, agafó la ploma, després d'una llarga estada entre vosaltres, per mostrar-vos el mal estat i la pobraza espiritual en què, al meu entendre, viviu.

A vosaltres, jovencelles frívoles de Santa Coloma, van dirigides aquestes paraules, a les que bo i blasonant de religioses, res us importa anar a missa, al ball, al cinema, cimbrejar vostres esveltes i suggestives figures pel bonic passeig de Sant Salvador i els pintorescos jardins de la "Casa Cultura", tot sostenint converses frívoles i banals amb el sol desig de conquerir admiradors.

A vosaltres, admiradores d'en Valentino, del "charleston", fervents llegidors de novelles impregnades d'un erotisme exòtic, coneixedores tan sols de ço mundanal i fíccios, vull dirigirme un moment, per a preguntar-vos:

Heu pensat alguna vegada amb ço real de la vida? Vosaltres, sou ara tendres flors, poncelles que vegeteu en els bons camps que envolten la vostra ciutat, i, per tant, deveu pensar que la nostra mare Natura, previsora de tot, té destinat aquest preciós temps que ara malgasteu en superflus i funestes coses, per a preparar-vos per donar fruit, a fi de reunir totes les condicions precises per al moment més gran de la vida: la maternitat. Per això, coneixent-vos i creient complir un deure, he fet aquestes ràtules, encarregant-vos tan sols per acabar, que deixeu tots aquests inútils passatemps, substituint l'església, el ball i el cinema per grans i boniques biblioteques, on la vostra subtilitat pugui trobar llibres de maternologia i puericultura, tan necessaris en aquests moments; els passeigs i jardins, lluny de passejar-hi la vanitat i coqueteria, deuen éssers els llocs on deveu enlairar vostre esperit envers el sublim, el més ideal: la Naturalesa.

Sols així podreu veure amb el temps l'odi, la ficio i la mentida, i tots els mals que avui patim en la vida; canviats per una altra organització social més justa, on sols hi onegi la gran bandera del benestar.

Això és tot el que coralment us desitja la vostra humil amiga.

DOLORS MIR.

Les maquinacions del feixisme itàlia

Des de què en Mussolini escalà el lloc suprem del Govern d'Itàlia, la tranquilitat internacional és dubtosa. Quan no troba un pretext per derivar a l'exterior el ferotgisme que ha creat en els adeptes de la partida feixista, el crea de dalt a baix. L'excepció cas de Corfú li deixà prendre peu. Des d'aquella època que la burocràcia i els collaboradors secrets del palau Chigi s'afanyen a cercar el motiu d'un conflicte que posa en evidència el feixisme com a puixança de guerra.

Cap on girar-se? Abans del cas de Corfú en Mussolini s'offerí al Govern alemany per a entendre's amb ell contra la França, visant l'apropiament de la Tunísia. Stressemann, que també llavors era ministre de Negocis Estrangers del Reich, refusà categorícamet d'un "Us haveu errat de porta."

Un quant temps després, el despit del diplomàtic vençut, féu pronunciar a Mussolini aquell discurs que rebassà el llindar de l'estúpific, menaçant l'Alemanya de portar l'exèrcit italià més allà dels Alps orientals.

L'habilitat d'en Briand impedità també que un tractat contra la França, fos concertat amb la Sèrbia... No es sap exactament què comporta el tractat italo-espagnol signat darrerament, mes el batibull fet entorn de la qüestió de Tànger, ho deixa veure ben clarament.

Avui dia pot dir-se, d'una faisaó ben categoria, que el feixisme no té altre fi immediat, en el terreny de la política internacional, que vèncer a la França.

La darrera entrevista que el "Duce" ha tingut amb en Chamberlain, demostra palesament que l'hostilitat diplomàtica contra la França és definitiva i inconciliable per part del feixisme. La prudència clàssica d'en Chamberlain ha ajornat la collaboració. Evidentment, com collaborar, amb tot i ésser molt temptadora la proposta mussoliniana pels anglesos (formació del bloc italo-anglès contra l'aliança franco-alemanya debuixada a Thoiry), amb un home que es troba presoner per la seva obra, que no pot sortir cap a l'estrangeur per por de no tornar-ne viu?

En totes les cancelleries del món el feixisme és considerat com un xarampió sols un xic encomanadís, però que no tindrà més que l'efímera durada de l'erupció definitiva. L'erupció no pot ésser altra cosa que la guerra, i una guerra feixista és un conflicte perdut d'avantmà.

Mes això no té cap valor per al capitost de les camises negres. El cas, però, no pot

enfocar-se altrament: Mussolini és el seu propi presoner. Fugir? Impossible. Subterfugiar-se? Menys encara. Cal, doncs, anar endavant—fins a la mort, fins a la mort individual i col·lectiva, sola finalitat que el determinisme imposa fatalment al feixisme.

I situat en aquest pla, el "Duce" no recula ni s'atura amb els mitjans que cal emplegar: tots. França, co és, els francesos, el seu espírit aburguesat i amarcat de "ciutadanisme", són els pitjors enemics del feixisme. A més, és la França la que s'interposa entre en Mussolini i l'Anglaterra en les qüestions de la colonització de l'Abissinia. Es també la França la que barra el pas a les pretensions mussolinianes sobre el Marroc... I a més a més d'això, després de l'entrada de l'Alemanya a la Societat de Nacions i després de l'entrevista ja célebre de Thoiry, si França fes renúncia del protectorat sobre la Síria, és segur que aniria a parar a l'Alemanya i no pas a l'Itàlia.

El "Duce" no s'ha aturat, doncs, a poc fer. Un agent que fins ha donat conferències contra el feixisme, que ha declarat davant dels tribunals francesos en pro dels antifeixistes en els processos criminals que s'han vist a París: l'ex coronel Ricciotti Garibaldi, preparava a França, pel compte de la policia feixista, els actes que havien de fer primer l'objecte de reclamacions diplomàtiques i més tard plantejar un "cassis belli".

Fins a l'hora en què són escrites aquestes ratlles, en Mussolini no ha dit res. Sols el Garibaldi ha confirmat a la policia francesa que estava estipendiad per la policia italiana.

Quan en Mussolini, temps enrera, llavors de l'atemptat d'en Luccetti contra ell, menaçà la França i digué que aquell atemptat fou preparat amb la complaença del Govern francès, ningú ho cregué, car si bé en Luccetti sortí de França, era subdit italià, i el Govern frances com tots els governs, sols atenen les raons d'Estat.

Mes ara es veuen clares les raons del cap de les camises negres: la carta d'identitat d'en Luccetti ha estat trobada entre els papers del Garibaldi! Efectivament, en Garibaldi, l'ànima d'aquestes trames, no solament tenia la complaença exterior del Govern francès, sinó que fins era "oficial de la Legió d'Honor"—i el Govern el creia una excellent persona.

En Mussolini tenia raó. Mes, què dirà ara l'irat "Duce" per a excusar-se de prendre la França com camp d'operacions per a les seves sinistres intencions de política interior i exterior? Car l'elevat espia ha estat descobert en el moment en què acabava els preparatius d'un nou atemptat contra Mussolini...

Decididament en Mussolini està de dissost. Com a diplomàtic ha fracassat amb tot. Com a terrorista ha vençut a Itàlia momentàniament. Això darrer li ha deixat un regust de

sang que ha extasiat els seus instints fin voler-ho aplicar en el terreny de la política internacional per a fer-se-la més propícia.

L'ero no pot ésser més cabdal. Des de la descoberta d'aquest agent feixista organitzant el crim com a mitjà de diplomàcia internacional, en totes les cancelleries del món s'és obert el procés diplomàtic del feixisme.

Fins ara, encara que a contra cor, el feixisme era tolerat. Des d'ara endavant serà odiat.

ANTONI PENA

L'ex-kronprinz es divorcia de la seva dona. O viceversa, l'ex-kronprincesa abandona a l'ex-kronprinz.

Quan no hi ha farina o corona...

"Azorín" explica, en un diari, al públic i a la crítica les excel·lències d'una comèdia seva que no ha tingut èxit.

La comèdia no ha agratad? Doncs, sobre les explicacions.

Contra els republicans de Canton s'han ajuntat tots els filibusters i vividors, venuts a l'estranger, que atiaven la guerra civil al nord de Xina.

Però els xinos del sur no es deixen ja prendre la "coleta".

Stresseman ha declarat que la "Gasetta General d'Alemanya" ha estat comprada pel govern.

Es parla d'una pròxima entrevista entre Chamberlain, Briand i Mussolini.

A quina ovella li tocarà el torn ara?

Els ferroviaris del Canadà s'oposen a la revisió de salaris.

Ben fet. Primer s'han de revisar les dietes dels consellers de les Companyies.

Diu la Premsa diària que la Giocconda del Louvre és autèntica.

No se n'havien enterat?

Dones, ja ho saben.

A Itàlia els feixistes han comès una altra

Però és el que ells diran: No ve d'una! Han empresonat al socialista Giulietti, perquè no ha volgut entregar al Govern de Mussolini 11.000.000 de lires de la caixa de la Federació de mariners de Gènova, de la qual Giulietti era president.

TIRAS

— Tendremos nacimiento este año Dña Ramona?

— Lo meu marit s'hi ha emprenyat com tots los altres anys

UN TROS DE PAPER.

UN TROS DE PAPER.

— Quant de gent. L'hi diu que la casa pot haber qualcosa contenida!

— Jo ho crec. Mes de trenta persones han anat a besar l'escola de Mossen Guix.

— Senyors, les amics son per les ocasions, i quant

una calcula que abis assistents pol traïser una animeta del purgatori. Miri, lo que vulguen per to: vulguen per los altres.

— Y qui luxo...! No hi ha mes que vestits de tafteta.

— No me'n sapé que això sagristia. No puix entén dreu com s'ho fait. Aquí te veole a la muller del senyor Toful. Ell guanya calors rals escrits en un magatzem de la Riba. I ella gasta que's un prou. Vestits de seda, mandalines ab puntes i fas mitja de les festes vaïja! O l'olimp que sempre li veurà ab lluents.

— Mirades senyora, miracles. Lo meu marit té una casa en el carrer des Cebes que'l hi dona quatre pesssoles diaries, i luego uns campa a la Borda que estan molt ben arrendats, es enfermar de tres confraries; i y ab tant bé de Deu, que's cas de casú amb la muller de la casa.

— Solament troben que difentà.

— Mes això no té cap valor per al capitost de les camises negres. El cas, però, no pot

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

PAGANT ELS MALS D'ALTRI

—I a què ve aquesta pua?

—Ai, senyora! Es coneix que no llegeix els diaris vostè!

Que no ho sap que a Anglaterra hi ha vaga de carboners?

L'altre dia un home va saltar al parc amb intenció d'endur-se'n unes quantes gallines.

Deuria tenir gana.

Es disculpable la seva acció.

No hi ha treball, i hi ha gana.

L'ex-Kaiser d'Alemanya diuen que està malalt.

Per nosaltres ja es pot morir. La civilització no hi perdrà gran cosa.

Bernard Shaw, el gran humorista anglès, ha refusat les sis o set mil lliures del premi Nobel, alegant que les seves obres ja li donen prou per viure.

Això, l'actitud de Bernard Shaw, ens sembla una ximpleria per a cridar sobre si l'afectació.

Les insubincions del teixisme il·lustris

EL PENSAMENT DELS RICS

I què en faré dels meus diners si, com diuen, s'acaba el

mon un dia d'aquests?

Essent com és socialista, podia quedar-se els diners i donar-los als pobres, que n'hi han molts a Londres!

Sembla que els russos han ofert la seva ajuda a Turquia.

I sembla que Turquia està disposada a castigar a la Itàlia reaccionària del "duce".

Molt bé! Ja era hora!

A Andalusia un sacerdot ha denunciat a un pobre que, impelit per la misèria, se n'endugué uns objectes de l'església.

L'altre dia a un guàrdia li robaren la pistola.

Ja et dic jo!

Imprenta, La Campana i L'Esquella, Olm, 8, Barcelona

UN TROS DE PAPER.

senyor Felip, arrosegat per son company, confús avergonyit i casi plorant

—Ola, ola! ja 'l tenim aquí!, crida tothom. Vin-gui, aquí!

Vamós, vamós, diguim algúna de les sevres!

—Diguim algúna.

—Perquè volen que 's digui! exclama, al últim apurat.

—Ja! ja! ja!

—No enten lo xiste? diu un à un altre que no ha rigut.

Diu, aquells m'esperan perque digui algo! doncs ara 's el-xiré ab aquesta!

—Ja! ja! ja!

Aquesta rialles no mes son d'uns quants: los demés tots quedan pensant.

—Si que t'indugui poca gracia!

Un altre dia s'està un, parlant ab un grup, al mij de la Rambla y veu venir lo señor Felip.

—Aja! diu a 'n que 'l rodejan, ja riuren. Prepariste's a escotar. Per servirlo, Don Felip, li crida volgues es-criatal ab lo seu xeste!

—Estigui bo! señor Benet, diu lo señor Felip, pas-

sant de l'arc y casi sense mirar an el que 'l saluda, per-

que no li fassí alzar; per ferri dir alguna.

L'altre dia queda prestatges les mesas, perque... vegin!

Hi ha dit señor Benet, y ell se diu Joseph Antoni. Los de-

més dels paperats tots se quedan dient: Y això es alò tan graciós!

Està clar; després ho explicant a la gent de sanderi y to-

thom dia lo mateix: «M'hi que la riuran!» —Que me 'n dius del señor Felip? —«Qui es un bestial! se pensa ser molt graciós, y 'm fa un fasich!»

Y velhi aquí que 'l señor Felip, sense volger

tenir guta de grases, té de ser graciós pels uns; y sense te-

nir cap culpa de que aquells uns siguin una tanca, es fin-

guir per un pallaso y una poc solta per la gent de sà criterio:

Per això 's deixa al comentar:

—Ay pobre señor Felip!

Joseph Serra

Lo XANGUET va corrent per la terra, trempal com ell,

mateix l'aigua. (Setze planes de lectura y dibuxos per un

ral! Després dirán que 'l peix va car.)

Avuy regalem a tots los subscriptors lo fac-simil de com-

estaba lo remate del campanar de la Catedral, quant hi ba-

bia la célebre Honorata, y lo del armatoste ab que va ser

pujada.

Lo regalo d'avuy, es cosa de curiositat, y per lo mateix,

creiem que serà del agrado dels subscriptors.

Després dirán que 'n treu de ser subscriptor?

Iem visit lo almanach que 's amos de la «Tienda de los Andaluces» regular aqueix any a les seves parroquies!

Hi ha tres colors. Ia sortit del taller del Sr. Gonzalo Casas, y es dibuixat per lo Sr. M. Pujadas.

Està tan bon ('n doneu vergonya de dirlo!) que sem-

bla fel a París.

Las segoners parts de la companyia del Liceo, deubees

ser dolentes?

—Per què, home?

—Perque cosa! Cervantes diu: «enunci segundas partes fueron bocabas...»

Poche despòs lo marit se va morir y va deixar manat

que tressen al mar lo seu cadavr.

Qua vas anar lo dimari al Liceo à sentir los Hugo-

notes?

Vag anarchi; pero no los vaig sentir.

Don Carlos que no te frei!

Lo que no tinch es capa.

EPIGRAMAS

Després de haberli amputat tots els peus li dóna Aurora, troba gent per la ciutat que li diu ab gravat. als peus de vosità, senyora!

L'Inglés.

Tres mitges de dia y nit cuadren a D. Ramon; va estar molt ben assillat; però al darrat n'ha surtit. —V'ha surtit? —Si d' aqueix mos.

En el nou.

—Ab que t'escalfas lo llit, quant lo fred es massa crut?

—Fug feient i meu marit un hora avans, cada nit. —Yo ab un burro.

—Tots es han.

Pau Bentegasi.

Dijeron que aquell tenor ha donat el do pit?

—No pot ser, home, al menos ara no 's coneix pas.

—Per so malici, si 'l ha donat com vol que 'l tingui?

—Els que va a la bogada questa india?

—Aurihi, prou; però tornarne ja es meu pelut.

—Els que ha perdut la perruca, D. Ramon?

—Lo que ha perdut son los cabells.

Un pare molt estalviador, digne al seu fill, que anava a cursar a Madrid: Noy, estavia tant com puguis; meua arreglat, però barato.

Lo xicol, se n'va anà a Madrid, y lo primer que fa, pregunta: —Quot val un bot?

—Seliana ó voluntat d'ores.

—I' una perdri?

—Si rabi.

—D'onchis vinguis perduts cada dia.

—Que ha perdut la perruca, D. Ramon?

—Lo que ha perdut son los cabells.

Un senyor explicava la geografia à 'n seu fill, y l' hi deia:

—Yeus, fil meu! Ara qu' a qui 's fa de nit, à Amèrica 'fa de dia.

—Donescas, quant nosaltres nos en anem al Nit, los americanos debuon neverar?

—Si, fil meu.

—Vauhi va dir lo noi, —mei tingui por que jo 'm casi ab cap americana.

Un dia qu' un matrimonio inglés tenia renyins, la dona va dir à son marit:

—Lo dia que 't moris, te juro qu' hagis de ballar sobre la teva sepultura!

Poche despòs lo marit se va morir y va deixar manat

que tressen al mar lo seu cadavr.

—Compríme!

Ara dissimila.

E. R. — Casimiro Miralles.

Còmpte multitud de dibuixos y caricatures xistoses y compositions, que fan esquinçar de riure.

TOT AIXÒ PER III UN RAL!!!

—En què se semblan los diputats als còmics?

—En que representan.

—En què se sembla 'fum de cigarro à las cartas?

—En que s'envia.

NÚMERO 30

I. LOPEZ, EDITOR, (Barcelona).

DIUMENGE 10 DESEMBRE 1865.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer Ampère 20

PUNTOS DE SUSCRIPCIÓN.

LIBRERIA ESPANYOLA

I. LOPEZ EDITOR

Carrer Lluís 9, 1. Piso. Vol. 10

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

POBLA DE BARCELONA.

Trimestre. 15 rals.

SURTIRÀ UN COP CADA SEMANA.

(15 rals)

LA SUSCRIPCIÓ COMENÇA SEMPRE

el dia 15 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

Me enderroia se parla de si lo enterró de vuit baixas ó prou massa per lo difunt y si lo de rector si deifcar tan ó quan a la butaca, 'un altre sit, 'discuteix respecte del Terremoto de la Martinica entre dos habituals concorrents del Odeon, y per fi, un y l'aval arroga la cerilla per anar a oferir a ferri del funeral per temps d'anar a fer lo mateix quan 'n lo d' altre consigüir. A tot això, per la animeta del difunt.

En lo paseo de les donas no te mes que agrabir. Un moment després se presenta la comunitat, y aquells que 's deixa de la casa se fan mutuament una solida regada.

Mol ben fet un servei bo ab ros es prou pagat.

Y 'l difunt que era un excellent subjecte sens voler ofendre als parents.

—Y 's diu qu' ha de morir?

—De que voi que sia... respon una senyora molt trafejada que ix de la casa del difunt, lo mateix. Los metges que lo han precipitat... Ell tenia vida per cent anys. Per com no li han entès la malaltia.

A tot això, lo cos ha sigut introduït en la iglesia y comensat los oficis divins.

La viuda se treua en el funeral de vuit baixas ó prou massa per lo difunt y si lo de rector si deifcar tan ó quan a la butaca, 'un altre sit, 'discuteix respecte del Terremoto de la Martinica entre dos habituals concorrents del Odeon, y per fi, un y l'aval arroga la cerilla per anar a oferir a ferri del funeral per temps d'anar a fer lo mateix quan 'n lo d' altre consigüir.

En la secció de los homes, un amic de la casa diu d' un cost del costat.

—Per home qui he habia de dir?

—No me'n parla que he vag y me sembla impossible.

—Donescas, quant nosaltres nos en anem al Nit, los americanos debuon neverar?

—I' una perdri?

—A tot això, Nossires formen del moviliario y los fers que 's deixa de la casa se fan mutuament una solida regada.

—L'animeta ía follar en el carrer decent la part xismosa del vehiculat representada per lo buecar lo marxant de baix y ils, lo acarador del portal de casa l'conde, y la planxafor de los albs de la parroquia.

Una porció més lancada va dient lo que tots sabem prou ó sia que s' ha mort un reli.

A los deu mesos quart arribó lo cotxe de la mort: ab tir de quatre caballs.

Un moment després se presenta la comunitat, y aquells que 's deixa de la casa se fan mutuamente una solida regada.

—I la viuda?

—Mol ben fet un servei bo ab ros es prou pagat.

Y 'l difunt que era un excellent subjecte sens voler ofendre als parents.

—Y 's diu qu' ha de morir?

—De que voi que sia... respon una senyora molt trafejada que ix de la casa del difunt, lo mateix. Los metges que lo han precipitat... Ell tenia vida per cent anys. Per com no li han entès la malaltia.

A tot això, lo cos ha sigut introduït en la iglesia y comensat los oficis divins.

La viuda se treua en el funeral de vuit baixas ó prou massa per lo difunt y si lo de rector si deifcar tan ó quan a la butaca, 'un altre sit, 'discuteix respecte del Terremoto de la Martinica entre dos habituals concorrents del Odeon, y per fi, un y l'aval arroga la cerilla per anar a oferir a ferri del funeral per temps d'anar a fer lo mateix quan 'n lo d' altre consigüir.

—Per home qui he habia de dir?

—I la viuda?

—Si señor, en aquell temps tenia taula de torrat a la fira de Riudevilles. Y per senyors que algunes mal dents usaven si tenia ó no tenia ab un mestre que se 'n anà ab la primera carriola.

—A tot això, diu lo celebrant desde lo altar.

—Repreuve en pace.

Y convidau los assistents à lo funeral.

—Home... May ho lugars d'lit.

—Si señor... I' ero com l'home tenia algun quart arribat a la fira de Riudevilles. Y per senyors que algunes mal dents usaven si tenia ó no tenia ab un mestre que se 'n anà ab la primera carriola.

—Crich que es una mal addressada...

—Lo seu home no ha mort de res més que de mal cuiat...

—Pero ell tenia un gènat del botjan; jo maliciosa, va...

—Qué vol que fos? Ell, al fi, de los principis habia sigut micel...

Y lo celebrant desde l' altar:

—Pater noster.

Altro enrocament en quire d'amor, després d' haber es